

Írta: Uray Ágnes

Szubjektív beszámoló egy konferenciáról

Az Autizmus Alapítvány és Kutatócsoport szervezésében 1998. március 13-án konferenciát tartottak a Népjóléti Minisztérium nagytermében, „Autista gyermekek a közoktatásban” címmel.

Ez év szeptemberében életbe lép az új oktatási törvény, mely az autista gyermekeket is kötelezően bevonja az oktatásba, sőt nagy óraszámban speciális fejlesztést ír elő számukra. Ez a konferencia arra szolgált, hogy széles körben előkészítse a törvény megvalósítását. Jelen voltak a művelődési, népjóléti és munkaügyi tárca prominens képviselői, és rövidebb-hosszabb előadásokban ismertették szakterületük lehetőségeit az autista gyermekek ellátásával, fejlesztésével, esetleges munkába állításával kapcsolatban. Néhány autista csoport pedagógusainak tapasztalatait is hallottuk, és a Kutatócsoport iskolai hálózatának egészét is bemutatta Prekop Csilla gyógypedagógus.

A konferencia eredményeit a Kutatócsoport szakszerűbben fogja összefoglalni rövidesen elkészülő beszámolójában, mint egy olyan érintett anya (e rövid tudósítás írója), akinek az oktatás zezugos jogi, szervezeti stb. vonatkozásai nem tartoznak a szakmájához. A szervezők összefoglalója valamilyen módon el fog majd jutni a szélesebb pedagógustársadalomhoz és a „fogyasztókhöz”, az érdekelt családokhoz. (Talán az ESŐEMBER c. autizmusfolyóiraton keresztül, melyet a Szülőszövetség – az Autisták Érdekvédelmi Egyesülete – ad ki.) Itt, ebben a szubjektív beszámolóban két mozzanatot szeretnék kiragadni ebből a jó hangulatú tanácskozásból. Az egyik Honti Mária művelődési államtitkár asszony megnyitója, melyben az ügy iránti mély elkötelezettség és az ellentétes szakmai csoportok közelítésének nemcsak szándéka, hanem valóságos eredményei is tükröződtek. A másik egy kisebb vidéki városunk képviselőtestületi tagjának hozzászólása, mely talán a legnagyobb tapsot kapta a délutánra már családiassá zsugorodott hallgatóságtól. A városatya elmondta, hogyan hívta meg egy barátja, egy-két ismerős családhoz, ahol autista gyermek nevelkedett. Hogyan segítette ezután, a látottak hatására minden erejével a helyi autista csoport szervezését. És milyen csodálatos érzés volt az ő számára is, amikor látta a speciális csoportban nevelkedő autista gyermekek ugrásszerű fejlődését. „Hiszen ők is a mi kis polgáraink, gondoskodnunk kell róluk!”

Legyen ez a hozzáállás példamutató minden illetékes hivatal, hatóság és állami szerv számára.

*Uray Ágnes
az Esőember szerkesztője,
egy tízéves, nem beszélő,
okos és szép autista kisfiú mamája*